

Leif Hermann (SF):

Jeg vil godt takke miljøministeren for bekræftelsen af min udlægning af fru Marianne Jelveds bemærkninger. Det vil vi så se frem til, når tingene falder noget mere i lave oven på dette finanslovforlig.

Miljøministeren siger, at det her vil føre til øget genanvendelse. Det tror jeg egentlig mere er et fromt håb end noget, der er udtryk for en præcis viden. For én ting ved vi, nemlig at det fører til øget genanvendelse i det øjeblik, vi skaber en større tilbageførsel til kommunernes aktiviteter på området, i det øjeblik vi siger: Nu kan kommunerne af dette provenu få nogle flere penge til grønne affaldssystemer eksempelvis. Miljøministeren har jo selv sagt, at nu skal det være slut med al denne forsøgsvirksomhed, nu skal der gang i genanvendelsen, og så kom genanvendelseshandlingsplanen.

Det for os afgørende – og det tilsagn har vi ikke kunnet få i forbindelse med forhandlingerne – har været en sikkerhed for, at kommunerne fik langt flere midler til genanvendelsesinitiativer, end de har fået.

Lad mig afslutningsvis sige, at det er rigtigt, når miljøministeren har påpeget, at vi er tilhængere af afgifter som styringsinstrument inden for miljøpolitikken. Vi er også tilhængere af det i et vist omfang, når det overvejende har fiskal karakter, fordi det kunne tænkes at tilskynde til, at man udviser en mere sparsommelig adfærd.

Men nu har Folketingets Miljøudvalg i vel snart 2 år med mellemrum diskuteret miljøafgifter som styringsinstrument i miljøpolitikken, og jeg nævnte under førstebehandlingen, at vi nu har ikke mindre end fire afgiftslove med denne her. Så kunne det måske være, miljøministeren i stedet for at lave den slags hastenumre sammen med Fremskridtspartiet seriøst kunne sætte sig hen og overveje at komme med en miljøafgiftslov, som både indbringer de fornødne midler og samtidig klart og tydeligt viser, hvordan miljøafgifterne skal bruges i styringsmæssig henseende.

Den bebrejdelse tror jeg i grunden godt at man kan rejse over for miljøministeren, for hidtil har det været på diskussionsplan, og mens diskussionerne har foregået, har man lige så stille spist sig ind på selve afgiftsproblematikken ved at gøre det meste af det fiskalt.

Dermed er der faktisk skabt nogle svære problemer for at få en fornuftig miljøafgiftslov ud af diskussionerne, når vi en dag får dem afsluttet. Det her har ikke gjort det nemmere.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Til hr. Trøjborg vil jeg sige, at det er korrekt, at tilskudsordningerne er beskåret med 1 pct. svarende til 1,5 mio. kr. på en finanslov, altså på samme finanslov, nemlig den for 1989, som i øvrigt har haft en aktivitetsudvidelse på 250 mio. kr. Det kan jeg godt leve med, hr. Trøjborg. 1,5 mio. kr. kontra 250 mio. kr. – det er okay for mig. Og hvad mere er, og det er det bedste ved det, det er okay for miljøet.

Til fru Dorte Bennedsen må jeg sige, at jeg synes, det er helt utroligt, at fru Dorte Bennedsen kan sige, at denne lovgivning ikke har noget miljøpolitisk indhold. Der er ikke noget miljøpolitisk indhold i denne lovgivning, sagde fru Dorte Bennedsen. Hvis ikke en affaldsavgift har et miljøpolitisk indhold, hvad i himlens navn af miljøpolitiske afgifter har så et miljøpolitisk indhold? Det kan fru Dorte Bennedsen ikke for alvor mene.

Nu skal jeg passe på, jeg ikke lyder vred; det er jeg sådan set ikke. Jeg kan godt forstå, at fru Dorte Bennedsen er vred, altså over at fru Dorte Bennedsen ikke har været med, og jeg kan godt forstå, Socialdemokratiet gerne ville have været med til at skaffe de afgifter; det havde jeg såmænd også gerne set. Nu indgik disse afgifter altså i en anden pulje, nemlig finansloven, så det kan jeg helt acceptere og forstå. Men jeg synes alligevel, det er at gå for vidt, når man går over i den anden grøft og siger, at det ikke har et miljøpolitisk sigte. Det er ikke holdbart, og det kan fru Dorte Bennedsen alligevel ikke stå ved i det lange løb, det tror jeg faktisk jeg må sige.

Så tilbyder fru Dorte Bennedsen at skaffe penge. Ja, ja, det er jo fint nok, at man kommer og siger, man vil gerne være med, efter at der er indgået et forlig. Alle vi, der befinder os på Christiansborg, ved jo, det er gratis omgang.

Jeg kan da ikke bryde et forlig med Fremskridtspartiet, som har lovet at stemme for noget, som de i øvrigt aldrig tidligere har stemt for, fordi de gerne vil gå ind i et finanslovforlig. Det kan jeg da ikke pludselig bryde. Det kunne da ikke falde os ind at gøre det over for Socialdemokraterne; så vil vi naturligvis heller ikke gøre det over for Fremskridtspartiet. Det ville